

Dopisy – příběh který se ztratil

Vykupuji dopisy. A korespondenční lístky. Neberu je kvůli obsahu, ale kvůli obalu. Na každém z dopisů bývá známka, která v některých případech může být zajímavá. Neodlepuji ty známky, na dopise mají větší cenu.

Ale obvykle skoro žádnou cenu nemají. Nečtu ty dopisy. Nepřipadá mi vhodné lézt do soukromí jiných lidí.

Ale někdy mi to nedá.

Prošla mi rukou pohlednice. Na jejím rubu se sudetský Němec ironicky vysmíval českému příteli. O tom, jak jsme křičeli, že pohraničí nedáme, a jak jsme dopadli. Říkal jsem si, jak se asi na konci války tvářil on.

Někdy jsou dopisy zamilované. S překrásným oslovením. Například.

Přenádherná paní, Spanilomyslná slečno. Jindy zase krásné oslovení na pohlednici. Paní Černávdova po emeritním řediteli. Ale to není důvod, proč tu píšu.

Kdysi jsem vykoupil zajímavý soubor polní pošty. Jsou to speciální korespondenční lístky, které posílali vojáci z první světové války.

Byly krásně seřazené, podle data.

Nedalo mi to, abych se do toho nezačetl.

Psal voják své milé. První dopisy byly plné optimismu. Za pár dní jsem doma, pak se vezmeme. Válka dlouho nepotrvá. Jak dny ubývaly a válka nekončila, dopisy byly stále věcnější. Vyznání lásky se měnilo v denní starosti. O tom, jestli už se kráva otelila, jestli ty vrata od stodoly táta opravil.

Pak přišlo zajetí. Krátké zprávy, jak to probíhá, že prodal hodinky, aby měl na přilepšenou.

Nakonec vstoupil do legií. Válka už skončila, ale on sloužil jako legionář kdesi na Slovensku. Dopisy už nebyly adresované milé, ale rodičům. Že se nediví, že se vdala, kdo by vydržel čekat takovou dobu. Ale z těch posledních dopisů už čišela pouze odevzdanost a smíření s osudem.

Chtěl jsem se zeptat toho člověka, od kterého jsem to koupil, jestli neví, jak to dopadlo.

Ale už nikdy nepřišel.

Později mi přišel sběratel na Pošní poštu, tak jsem mu chtěl ty lístky prodat, ale nenašel jsem je. Nevím, jestli jsem je omylem někam nezaložil, nebo neprodal v nějakém souboru, ale myslím si že ne. Prostě, ten soubor se ztratil.

Asi trest za to, že jsem četl to, co jsem neměl.

Už to nikdy dělat nebudu.

Ale teď jsem si všiml jednoho nádherného oslovení na pohlednici.

Převelicevysocenadmíruuctěná paní.

No, není to nádhera?

Tomáš Dušek
201106021220